

jo, utvivlsomt. Og at det vilde bidrage til at stabilisere den danske Krones Kurs og i det hele taget til at hjælpe paa Valutaforholdene, det skal der en ualmindelig livlig Fantasi til for at tro.

Det ærede Medlem sagde, at jeg i Fjor havde udtalt, at jeg havde Grund til ikke at tro paa nogen Diskontoforhøjelse. Jeg kan sige det ærede Medlem, hvad der var min Grund til at fremkomme med denne Udtalelse. Det var, at under Forhandlingerne angaaende Kursegaliseringsskatten havde man fra Nationalbankens Side udtalt, at man ikke tænkte paa en Diskontoforhøjelse. Dette var naturligvis fuldkommen ærlig ment fra Nationalbankens Direktions Side, og det var det, jeg gengav. Man tænkte virkelig ikke den Gang paa en Diskontoforhøjelse, og det staar ikke i mindste Modstrid med, at man en Maaned efter tænkte paa det. (Afbrydelse). Nej, det gør det ikke, for naar man spørger en Seddelbanks Direktion: Tænker De paa en Diskontoforhøjelse? og den svarer nej, saa er det selvfølgelig ikke dermed Meningen, at den aldrig i Evighed vil foretage en Diskontoforhøjelse, men Meningen er, at der ikke for Øjeblikket er Udsigt til en Diskontoforhøjelse. Det er sørgeligt, at man skal forklare saa elementære Ting, men det lader til at være nødvendigt.

Saa var det ærede Medlem overordentlig højt oppe i Anledning af den Udtalelse, jeg fremkom med, om Ønskeligheden af at faa Nationalbanken og de øvrige Banker til at gaa ind paa et Program om planmæssig Kreditindskrænkning efter sunde og klare Retningslinier, som ogsaa var kendt af den almindelige Befolkning. Det skulde betyde, at nu drev Skuden fuldkommen for Vind og Vove; nu lagde man det hele i Bankernes Haand, og de vilde jo ikke andet end mele deres egen Kage, ikke andet end Spekulationsforretning o. s. v., o. s. v. — jeg ved ikke alt, hvad det ærede Medlem sagde. Det skal jeg dog ikke komme ind paa; jeg synes ikke, det var det værd. Men sikkert er det, at naar man anser en Kreditindskrænkning for nødvendig, er det selvfølgelig ikke en Kreditindskrænkning overfor det sunde og legitime Erhverv, som kun søger Kredit for at tilfredsstille dette Erhvervs legitime Fornødenheder. Det er ikke dér, man vil have Kreditindskrænkning, men man ønsker Kreditindskrænkning overfor al den Kredit, som kan tænkes at ville blive benyttet til Spekulation, og som kan antages at ville blive benyttet til Indførsel af Varer, som vi kan undvære baade i vort Forbrug og til vor Produktion,

med andre Ord overfor Luksusvarer i videste Forstand. Det er en saadan Kreditindskrænkning, der er tænkt paa; og det er da intet Under, at man forhandler med Nationalbanken om dette, for det er Bankerne, der skal gennemføre en saadan Kreditindskrænkning, det kan ingen andre gøre end de. Det er selvfølgelig Regeringens Pligt at have Opmærksomheden henvendt paa disse Forhold og gøre alt, hvad den formaar, for at faa et saadant sundt og gavnligt Kreditindskrænkningssystem bragt ud i Livet.

Til det ærede Medlem Hr. Drachmann vil jeg sige, at jeg synes, det ærede Medlems veltalende Foredrag om Guldolden begyndte med at antage det, der skulde bevises, for en faststaaende Kendsgerning. Det var jo den røde Traad i det ærede Medlems Argumentation, at der var intet, der var saa skadeligt som en lav og en vaklende Valuta, at en saadan vigende og vaklende Valuta virkede som en Eksportpræmie og virkede til Varefordyrelse meget mere end den Told, man undertiden beskyllder derfor. Derfor maatte man efter det ærede Medlems Mening gaa til Guldolden, selv om den ganske vist betyder — og ikke kan betyde andet —, at man forhøjer Tolden; det bliver en Forhøjelse af ca. 66 pCt., saa vidt jeg kan regne ud. Naar man lægger 40 Ø. til en Krone, der er 60 Ø. værd, saa maa det nødvendigvis føre til Varefordyrelse. Men det, som det ærede Medlem vilde sige, er, at faar vi denne Guldold, saa faar vi Kronen stabiliseret, saa faar vi Kronen til Pari, og saa er det, som vindes ogsaa for Priseniveauet her i Landet, langt mere værd end den Forøgelse, som Guldolden sikkert vil medføre.

Men dér er det, jeg mener, at det ærede Medlem gaar ud fra noget, der skulde bevises, som noget, der allerede er bevist. Det ærede Medlem gaar ganske trygt ud fra, at Toldoprævning i Guld er Lægemiddelet. Jeg har den Opfattelse, at der er ingen enkelt Foranstaltning, som kan siges at være det absolutte Lægemiddel for de Vanskeligheder, vi befinder os i. Der er en Række Aarsager til den Valutasituation, vi befinder os i; og som de allerfleste Lande jo befinder sig i, og der er en Række Hjælpe midler derimod. Det, jeg har ment var det vigtigste Hjælpe middel, og det, som jeg tror, at de allerfleste europæiske Finanskspertter har udtalt var det vigtigste, er at tilvejebringe Balance paa Kommunerne og Statens Budgetter, og særlig har man ogsaa fremhævet Balance og passende Overskud ved de af Staten drevne Virksomheder. Det er et Hovedpunkt med Hensyn